ବିପିନ୍ ଶାନ୍ତିଲାଲ୍ ପାଞ୍ଚାଲ୍

ବନାମ

ଗୁଜରାଟ ରାଜ୍ୟ ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ

ଫେବୃଆରୀ 22, 2001

[କେ. ଟି. ଥୋମାସ୍, ଆର୍. ପି. ସେଠି ଏବଂ ବି. ଏନ୍. ଅଗ୍ରୱାଲ୍, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିମାନେ]

ଫୌଜଦାରୀ ବିଚାର:

ବିଚାର— ସମାପ୍ତି— ଅଯଥା ବିଳମ୍ବ— ମାମଲାଗୁଡ଼ିକର ତ୍ୱରିତ ଫଏସଲା— ଅନୁସରଣ କରାଯିବାକୁ ଥିବା ପ୍ରକ୍ରିୟା— ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହୋଇଛି:ସାକ୍ଷ୍ୟ ପ୍ରଦାନ ସମୟରେ କୌଣସି ପ୍ରମାଣର ଗ୍ରହଣୀୟତା ଉପରେ ଆପତ୍ତି ଉଠିଲେ, ସେହି ଆପତ୍ତି ଉପରେ ଆଦେଶ ପ୍ରଦାନ ନକରି ଆଗକୁ ନ ବଢ଼ିବା ଏକ ପୁରୁଣା ପରମ୍ପରା— ଆପତ୍ତି କରାଯାଇଥିବା ଦସ୍ତାବିଜ କିମ୍ବା ମୌଖିକ ପ୍ରମାଣକୁ ଏକ ପ୍ରଦର୍ଶ କିମ୍ବା ନଥି ଭାବରେ ଚିହ୍ନିତ କରାଯିବା ଉଚିତ— ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ଯଦି ଆପତ୍ତି ଗ୍ରହଣଯୋଗ୍ୟ ବୋଲି ଜଣାପଡ଼େ, ତେବେ ସେହି ପ୍ରମାଣକୁ ବିଚାରରୁ ବାଦ୍ ଦିଆଯିବ— ଯଦି କୌଣସି ଆପତ୍ତି, ଏକ ଦଲିଲର ମୁଦ୍ରାଙ୍କ ଶୁଳ୍କ କମ୍ ଥିବା କାରଣରୁ ଉଠିଥାଏ, ତେବେ ମାମଲାଟିକୁ ଆଗକୁ ବଢ଼ାଇବା ପୂର୍ବରୁ ସେହି ଆପତ୍ତିର ସମାଧାନ ଜରୁରୀ ଅଟେ— କୌଣସି ମୌଖିକ ପ୍ରମାଣ ବା ଦଲିଲର ଗ୍ରହଣଯୋଗ୍ୟତା ଉପରେ ଆପତ୍ତି ଉଠିଲେ, ବିଚାର କରୁଥିବା ଅଦାଲତ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ପ୍ରକ୍ରିୟା ଅନୁସରଣ କରିବେ— ଫୌଜଦାରୀ କାର୍ଯ୍ୟବିଧି ସଂହିତା, 1973, ଧାରା 268 ଏବଂ 309 ।

ଆବେଦନକାରୀ-ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କୁ ନିଶା ଔଷଧ ଓ ମାଦକ ଦ୍ରବ୍ୟ ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ କରିଥିବା ଅପରାଧ ପାଇଁ ଗିରଫ କରାଯାଇଥିଲା । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଏହାର ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀକାଳୀନ ଆଦେଶକୁ ଆପତ୍ତି କରାଯାଇଥିବାରୁ ବିଚାର କରୁଥିବା ଅଦାଲତ ବିଚାରକୁ ତ୍ୱରାନ୍ୱିତ କରିପାରି ନାହାନ୍ତି । ଯଦିଓ ବିଚାର ସମାପ୍ତ କରିବାରେ ଅଯଥା ବିଳମ୍ବ ହେତୁ ଜାମିନ ଆବେଦନ କରାଯାଇଥିଲା, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଜାମିନ ଆବେଦନକୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରାଯାଇଥିଲା । ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ଆବେଦନକୁ, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା, ଏହି ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ସହିତ ଫଏସଲା କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ବିଚାର କରୁଥିବା ଅଦାଲତ ଛଅ ମାସ ମଧ୍ୟରେ ଏହାର ବିଚାର ସମାପ୍ତ କରିବା ଉଚିତ୍ । ଛଅ ମାସ ମଧ୍ୟରେ ବିଚାର ଶେଷ ହୋଇପାରିନଥିବାରୁ, ଉତ୍ତରଦାତା ବିଚାର ଶେଷ କରିବା ପାଇଁ ଆହୁରି ଛଅ ମାସ ସମୟ ମାଗି ବର୍ତ୍ତମାନର ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ ।

ଆବେଦନର ଫଏସଲା କରି ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ

ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେଇଛନ୍ତି ଯେ: 1. ସାକ୍ଷ୍ୟ ପ୍ରଦାନ ସମୟରେ କୌଣସି ପ୍ରମାଣର ଗ୍ରହଣୀୟତା ଉପରେ ଆପତ୍ତି ଉଠିଲେ, ସେହି ଆପତ୍ତି ଉପରେ ଆଦେଶ ପ୍ରଦାନ ନକରି ଆଗକୁ ନ ବଢ଼ିବା ଏକ ପୁରୁଣା ପରମ୍ପରା ।

ସାକ୍ଷ୍ୟ ଗ୍ରହଣ ସମୟରେ ଯଦି କୌଣସି ଦଲିଲ୍ କିମ୍ବା ମୌଖିକ ସାକ୍ଷ୍ୟର ଗ୍ରହଣୀୟତା ନେଇ ଆପତ୍ତି ଉଠାଯାଏ, ତେବେ ବିଚାର କରୁଥିବା ଅଦାଲତ ସେହି ଆପତ୍ତିକୁ ଦୃଷ୍ଟିଦେଇ, ସେହି ଦଲିଲ୍‌କୁ ମାମଲାରେ ଅସ୍ଥାୟୀ ଭାବେ ପ୍ରଦର୍ଶ ଭାବେ (କିମ୍ବା ଆପତ୍ତିଜନକ ମୌଖିକ ସାକ୍ଷ୍ୟର ଅଂଶକୁ ନଥିଭୁକ୍ତ କରିପାରିବେ) ଏହି ଆପତ୍ତିଗୁଡ଼ିକର ନିଷ୍ପତ୍ତି ଶେଷ ରାୟ ସମୟରେ ନିଆଯିବା ପାଇଁ ଚିହ୍ନିତ କରିପାରିବେ । ଯଦି ଅଦାଲତ ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ଅନୁଭବ କରନ୍ତି ଯେ, ସାକ୍ଷ୍ୟ ଉପରେ କରାଯାଇଥିବା ଆପତ୍ତି ଗ୍ରହଣୀୟ, ତେବେ ବିଚାରପତି କିମ୍ବା ଦଣ୍ଡାଧିକାରୀ ସେହି ସାକ୍ଷ୍ୟକୁ ବିଚାରରୁ ବାଦ୍ ଦେଇପାରିବେ । ଏହିପରି ପଦକ୍ଷେପ ଗ୍ରହଣ କରିବାରେ କୌଣସି ଅବୈଧତା ନଥାଏ । ଯଦି କୌଣସି ଆପତ୍ତି, ଏକ ଦଲିଲର ମୁଦ୍ରାଙ୍କ ଶୁଳ୍କ କମ୍ ଥିବା କାରଣରୁ ଉଠିଥାଏ, ତେବେ ମାମଲାଟିକୁ ଆଗକୁ ବଢ଼ାଇବା ପୂର୍ବରୁ ସେହି ଆପତ୍ତିର ସମାଧାନ ଜରୁରୀ ଅଟେ । ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତ ଆପତ୍ତି ପାଇଁ ଉପରୋକ୍ତ ପ୍ରକ୍ରିୟା ଅନୁସରଣ କରାଯାଇପାରିବ ।

3. ଯଦି ଉପରୋକ୍ତ ପ୍ରକ୍ରିୟାକୁ ଅନୁସରଣ କରାଯାଏ, ତେବେ ଏହା ଦ୍ୱାରା ଦୁଇଟି ଲାଭ ହେବ । ପ୍ରଥମ କଥା ହେଉଛି, ସାକ୍ଷ୍ୟ ଗ୍ରହଣ ସମୟରେ ଏଭଳି ଆପତ୍ତି ଉଠାଇବା ଦ୍ୱାରା ବିଚାର କରୁଥିବା ଅଦାଲତଙ୍କ ସମୟ ନଷ୍ଟ ହେବ ନାହିଁ ଏବଂ ଅଦାଲତ ସାକ୍ଷୀମାନଙ୍କୁ ଜେରା କରିବା ଜାରି ରଖିପାରିବେ । ସାକ୍ଷୀମାନଙ୍କୁ ଦୀର୍ଘ ସମୟ, କିମ୍ବା ଦିନ ଦିନ ଧରି ଅପେକ୍ଷା କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ନାହିଁ । ଦ୍ୱିତୀୟଟି ହେଉଛି, ବିଚାର କରୁଥିବା ଅଦାଲତର ରାୟ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଯେତେବେଳେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଆବେଦନ ବା ପୁନଃନିରୀକ୍ଷଣ କରାଯାଏ, ସେତେବେଳେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ମାମଲାକୁ ପୁଣି ବିଚାର କରୁଥିବା ଅଦାଲତକୁ ନପଠାଇ, ପୂର୍ବ ଆପତ୍ତି ଉପରେ ବିଚାର କରୁଥିବା ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ନିଆଯାଇଥିବା ନିଷ୍ପତ୍ତିର ସଠିକତାକୁ ଯାଞ୍ଚ କରିପାରିବେ । ଏହି ପଦକ୍ଷେପ ମକଦ୍ଦମାରେ ସାମିଲ ଥିବା ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ପାଇଁ କୌଣସି ପ୍ରତିକୂଳ ପ୍ରଭାବ ପକାଇବ ନାହିଁ କିମ୍ବା ସେମାନଙ୍କର ଦୁଃଖ ବା ଖର୍ଚ୍ଚ ବଢାଇବ ନାହିଁ । ଯେତେବେଳେ କୌଣସି ଦଲିଲ କିମ୍ବା ମୌଖିକ ସାକ୍ଷ୍ୟର ଗ୍ରହଣୀୟତା ବିଷୟରେ ଆପତ୍ତି ଉଠାଯାଏ, ସେତେବେଳେ ବିଚାର କରୁଥିବା ଅଦାଲତ ଏହି ପ୍ରକ୍ରିୟା ଅନୁସରଣ କରିବେ ।

ଫୌଜଦାରୀ ଆବେଦନ କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାର: ଫୌଜଦାରୀ ବିବିଧ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 862/2001

ରେ

ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ଆବେଦନ(ଫୌଜଦାରୀ) ସଂଖ୍ୟା 223/2000

29.10.1999 ତାରିଖରେ ଅହମ୍ମଦାବାଦସ୍ଥିତ ଗୁଜରାଟ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଫୌଜଦାରୀ ବିବିଧ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 2898/1999 ରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ଏହି ଆବେଦନ ଆସିଛି ।

ଅତିରିକ୍ତ ସଲିସିଟର ଜେନେରାଲ ମୁକୁଲ ରୋହତଗି, ଏଚ. ଏ. ରାଇଚୁରା, ସରୋଜ ଏଚ. ରାଇଚୁରା, ସୁଶ୍ରୀ ହେମନ୍ତିକା ୱାହି, ସୁଶ୍ରୀ ସୁନୀତା ହଜାରିକା, ଅଶୋକ ଶ୍ରୀବାସ୍ତବ, ବି. କେ. ପ୍ରସାଦ, ପି. ପରମେଶ୍ୱରନ ଉପସ୍ଥିତ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଥିଲେ ।

ନ୍ୟାୟାଳୟର ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା

ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଥୋମାସ୍‌ଙ୍କ ଦ୍ୱାରା । ପ୍ରକ୍ରିୟାଗତ ଜଟିଳତା ଏବଂ ବୃତ୍ତିଗତ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ସତ୍ତ୍ୱେ, ଫୌଜଦାରୀ ଅଦାଲତଗୁଡ଼ିକରେ ବିଚାର ପ୍ରକ୍ରିୟାକୁ ତ୍ୱରାନ୍ୱିତ କରିବା ପାଇଁ କୌଣସି ପ୍ରକାରର କସରତ ବାକି ରଖାଯିବ ନାହିଁ ବୋଲି ବିଚାର କରୁଥିବା ଅଦାଲତଗୁଡ଼ିକୁ ଅବଗତ କରାଇବାର ଏହା ହେଉଛି ଆଉ ଏକ ସୁଯୋଗ । ଏହା ଆମକୁ ଗଭୀର ମାନସିକ କଷ୍ଟ ଦେଉଛି ଯେ, ଏହି ଅଦାଲତ ଏବଂ କିଛି ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ବାରମ୍ବାର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେବା ସତ୍ତ୍ୱେ, କେତେକ ବିଚାର କରୁଥିବା ଅଦାଲତ ଶୀଘ୍ର ପଦକ୍ଷେପ ନେବାର ଆବଶ୍ୟକତା ପ୍ରତି ଅତ୍ୟନ୍ତ ସମ୍ବେଦନହୀନତା ପ୍ରଦର୍ଶନ କରୁଛନ୍ତି, ଏପରିକି ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ଏହା ଦେଖାଯାଉଛି, ଯେଉଁଠାରେ ଅଭିଯୁକ୍ତମାନେ ବିଚାରାଧୀନ ବନ୍ଦୀ ଭାବରେ ବହୁ ବର୍ଷ ଧରି କାରାଗାରରେ ରହି ହଇରାଣ ହେଉଛନ୍ତି, କେବଳ ଏହି କାରଣରୁ ଯେ ବିଚାର ପ୍ରକ୍ରିୟାକୁ ତ୍ୱରାନ୍ୱିତ କରିବାରେ ଅବହେଳା ବା ଶିଥିଳତା ପ୍ରଦର୍ଶନ କରାଯାଉଛି ।

ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କ'ଣ ଘଟିଛି ସେ ବିଷୟରେ ଆମେ ସଂକ୍ଷିପ୍ତରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିବୁ, ଯଦିଓ ଏହା ଏକ ବିରଳ ମାମଲା ବୋଲି ମନେହୁଏ ଯେଉଁଥିରେ ଜଣେ ବିଚାରାଧୀନ କଏଦୀ ବିଚାର ପ୍ରକ୍ରିୟାର ପରିସମାପ୍ତିରେ ପହଞ୍ଚିବା ପାଇଁ ଦୀର୍ଘ ସମୟର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେଉଛନ୍ତି ।

ନାଇରୋବିକୁ ରପ୍ତାନି ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଥିବା ଏକ ମାଲକୁ ମୁମ୍ବାଇ ବିମାନ ବନ୍ଦର ପଣ୍ୟାଗାରରୁ ଜବତ କରିବାରୁ ଏହି ମାମଲାର ଆରମ୍ଭ ହୋଇଛି । ଏହି ମାଲକୁ ଖୋଲିବା ପରେ, ସେଥିରେ ବିପୁଳ ପରିମାଣର ମାଣ୍ଡ୍ରେକ୍ସ ବଟିକା (ମେଥାକ୍ୱାଲୋନ୍) ଥିବା ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଥିଲା । ଉପରୋକ୍ତ ନିଶା ଔଷଧ କିମ୍ବା ମାଦକ ଦ୍ରବ୍ୟ ଜବତ ମାମଲାରେ ଉତ୍ତରଦାତା (ଡ. ବିପିନ ଏସ୍. ପାଞ୍ଚାଲ) ଙ୍କୁ 8.11.1993 ରେ ଗିରଫ କରାଯାଇଥିଲା ।ଏହା ଫଳରେ ଆହୁରି ବିପୁଳ ପରିମାଣର ମାଣ୍ଡ୍ରେକ୍ସ ବଟିକା ଆବିଷ୍କୃତ ହୋଇଥିଲା, ଯାହା ପୂର୍ବ ଅଟକଳ ସହିତ ଯୋଡ଼ା ଯାଇଥିଲା, ଯାହାର ପରିମାଣ ପାଖାପାଖି 2000 କିଲୋଗ୍ରାମ ଥିଲା । ରାଜସ୍ୱ ଗୁଇନ୍ଦା ନିର୍ଦ୍ଦେଶାଳୟ, ଅହମ୍ମଦାବାଦ ନିଶା ଔଷଧ ଓ ମାଦକ ଦ୍ରବ୍ୟ ଅଧିନିୟମ (ଏନଡିପିଏସ)ଅନୁଯାୟୀ ହୋଇଥିବା ବିଭିନ୍ନ ଅପରାଧରେ ଉତ୍ତରଦାତା ବିପିନ ଏସ୍ ପାଞ୍ଚାଲଙ୍କ ସମେତ କେତେକ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଅଭିଯୋଗ ଦାଖଲ କରିଥିଲା । ଉକ୍ତ ମାମଲାଟି ଅହମ୍ମଦାବାଦର ଅତିରିକ୍ତ ନଗର ଦୌରା ବିଚାରପତିଙ୍କ ଅଦାଲତରେ ବିଚାର କରାଯାଉଛି ।

ବାରମ୍ବାର ଆବେଦନ କରିବା ସତ୍ତ୍ୱେ, ବିଚାର ପ୍ରକ୍ରିୟା ଚାଲିଥିବା ସମୟରେ ଜାମିନ ନ ମିଳିବାରୁ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ କାରାଗାରରେ ବନ୍ଦୀ କରାଯାଇଥିଲା । ଥରେ 1994 ମସିହାରେ, ଯେତେବେଳେ ଉତ୍ତରଦାତା ଜାମିନ ପାଇଁ ଆବେଦନ କରିଥିଲେ, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ବିଚାରକୁ ତ୍ୱରାନ୍ୱିତ କରିବାକୁ ବିଚାର କରୁଥିବା ଅଦାଲତକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲେ । ଯଦିଓ 4.9.96 ରୁ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଗ୍ରହଣ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିଲା, କିନ୍ତୁ ଏହାପରେ ବର୍ଷ ବର୍ଷ ଧରି ବିଚାର ଚାଲିଥିବାରୁ ମାମଲାଟି ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବିଲମ୍ବିତ ହୋଇ ରହିଛି । ଫୌଜଦାରୀ କାର୍ଯ୍ୟବିଧି ସଂହିତାର ଧାରା 268 ଅନୁଯାୟୀ, କିଛି ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କୁ କାରାଗାର ଭିତରେ ରଖାଯାଇଥିବା ସ୍ଥଳେ, ସେଠାରେ ହିଁ ମାମଲାର ଶୁଣାଣି କରିବା ପାଇଁ ବିଚାର କରୁଥିବା ଅଦାଲତଙ୍କୁ ଅନୁମତି ମିଳିଥିବା ସତ୍ତ୍ୱେ, ଏହା ଘଟିଛି ।

ଅନେକ କାରଣରୁ ବିଚାର କରୁଥିବା ଅଦାଲତ ଦ୍ରୁତ ଗତିରେ ଆଗକୁ ବଢ଼ିପାରିନଥିଲେ, ଯେଉଁଥିରେ ଉତ୍ତରଦାତା ମଧ୍ୟ ଯଥେଷ୍ଟ ସହଯୋଗ କରିଛନ୍ତି । ଆମ ପାଖରେ ଉପଲବ୍ଧ ନଥିରୁ ଆମେ ଅନୁଭବ କରିଛୁ ଯେ ଉତ୍ତରଦାତା ଜାମିନ ପାଇଁ ଗୁଜୁରାଟ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟକୁ ଏହି ଆଧାରରେ ଯାଇଥିଲେ ଯେ ପଦକ୍ଷେପକୁ ତ୍ୱରାନ୍ୱିତ

କରିବା ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେବା ସତ୍ତ୍ୱେ ଅଦାଲତ ବିଚାର ଶେଷ କରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ତେବେ, 29.10.1999 ମସିହାରେ ପାରିତ ଏକ ବିସ୍ତୃତ ଆଦେଶ ଅନୁଯାୟୀ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଜାମିନ ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରିଦେଇଥିଲେ । ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସେହି ଆଦେଶକୁ, ଏହି ଅଦାଲତରେ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ଆବେଦନ ମାଧ୍ୟମରେ ଆପତ୍ତି କରାଯାଇଛି ।

31.3.2000 ତାରିଖରେ, ଉକ୍ତ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ଆବେଦନର ନିମ୍ନଲିଖିତ ଆଦେଶ ସହିତ ଫଏସଲା କରାଯାଇଥିଲା:

> "ବିଚାର କରୁଥିବା ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ବିଚାରପତି ଆମକୁ ଜଣାଇଛନ୍ତି ଯେ ସେ 6 ମାସ ମଧ୍ୟରେ ବିଚାର ଶେଷ କରିବାର ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ଆଶା ରଖିଛନ୍ତି, ତେଣୁ ଆମେ ଏହି ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ଆବେଦନର ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଉଛୁ ଯେ ଯଦି 6 ମାସ ମଧ୍ୟରେ ବିଚାର ଶେଷ ନ ହୁଏ, ତେବେ ଆବେଦନକାରୀ ପୁନଶ୍ଚ ଜାମିନ ପାଇଁ ଆବେଦନ କରିବେ ।"

6 ମାସର ଉପୋରୋକ୍ତ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସମୟ ସରିଯାଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ, ମାମଲାର ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ନିଷ୍ପତ୍ତି ବହୁତ ଦୂରରେ ଅଛି । ଉପରୋକ୍ତ ପୃଷ୍ଠଭୂମିରେ, "ରାଜସ୍ୱ ଗୁଇନ୍ଦା ନିର୍ଦ୍ଦେଶାଳୟ ଦ୍ୱାରା ଏହି ଆବେଦନ କରାଯାଇଛି ଯେ, 31.3.2000 ତାରିଖର ନିର୍ଦ୍ଦେଶକୁ ସଂଶୋଧନ କରାଯାଇ ବିଚାର ପ୍ରକ୍ରିୟା ଶେଷ କରିବା ପାଇଁ ଅଧିକ 6 ମାସର ସମୟସୀମା ବୃଦ୍ଧି କରାଯାଉ ।"

ଆମେ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିଛୁ ଯେ 31.3.2000 ତାରିଖର ଆଦେଶର ତୁରନ୍ତ ପ୍ରଭାବ ଏକ ସକାରାତ୍ମକ ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ଥିଲା କାରଣ 3.4.2000 ରେ ହିଁ ପାଞ୍ଚ ଜଣ ସାକ୍ଷୀଙ୍କୁ ପରୀକ୍ଷା କରାଯାଇଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଯେହେତୁ ଅତିରିକ୍ତ ଦୌରା ବିଚାରପତି (ଶ୍ରୀ ଏ.ଆର୍. ଭଟ୍ଟ) ଦୁଇ ମାସ ମଧ୍ୟରେ ଅବସର ନେବାର ଥିଲା, ସେଥିପାଇଁ ସେ ଏହି ମାମଲାକୁ ଝୁଲାଇ ରଖିବାକୁ ଚାହିଁଥିଲେ ଏବଂ 10.7.2000 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କୌଣସି ଅଗ୍ରଗତି ହୋଇନଥିଲା, ଯେତେବେଳେ ତାଙ୍କର ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ (ଶ୍ରୀ ବି.ଏନ୍. ଜୈନ) ଏହି ମାମଲାକୁ ହାତକୁ ନେଇଥିଲେ । ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ବିଚାରପତି ସମୟ ସୀମା ମଧ୍ୟରେ ବିଚାରକୁ ଶେଷ କରିବାକୁ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇଥିବା ଜଣାପଡିଛି । ତେଣୁ ସେ ସଂହିତାର ଧାରା 309 ରେ ଥିବା ବୈଧାନିକ ଆଦେଶକୁ ପାଳନ କରିବାକୁ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇଥିଲେ ଏବଂ ଦୈନନ୍ଦିନ ବିଚାର ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲେ, ଯେଉଁଥିପାଇଁ ସେ ଏକ ଅନୁସୂଚୀ ମଧ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଥିଲେ ।

ବିଚାରକରୁଥିବା ବିଚାରପତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଥମେ ଦେଖାଯାଇଥିବା ଉତ୍ସାହ ବେଶୀ ସମୟ ତିଷ୍ଠି ପାରିନଥିଲା, କାରଣ କିଛି ଅସାର କାରଣ ଯୋଗୁଁ ବିଚାର ପ୍ରକ୍ରିୟାର ଗତି ଧିମେଇ ଯାଇଥିଲା । ପ୍ରତିରକ୍ଷା ଓକିଲ କେତେକ ଦସ୍ତାବିଜର ଗ୍ରହଣୀୟତା ଉପରେ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠାଇଥିଲେ ଏବଂ ଏହାକୁ ନେଇ ଆପତ୍ତି ଉଠାଇଥିଲେ ।24.7.2000 ରେ ହୋଇଥିବା ଆଦେଶ ଅନୁଯାୟୀ ବିଚାର କରୁଥିବା ଅଦାଲତ ଆପତ୍ତିଗୁଡ଼ିକୁ ଖାରଜ କରିଥିଲେ ମଧ୍ୟ (ସମ୍ଭବତଃ ଉଭୟ ପକ୍ଷଙ୍କୁ ଦୀର୍ଘ ସମୟ ଶୁଣିବା ପରେ), ବିଚାରକରୁଥିବା ବିଚାରପତି କେବଳ ପ୍ରତିପକ୍ଷଙ୍କୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଆବେଦନ କରିବା ପାଇଁ ସୁଯୋଗ ଦେବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଏକ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅନୁଚିତ ପଦ୍ଧତି ଆପଣେଇ ବିଚାର ପ୍ରକ୍ରିୟାକୁ ଦୀର୍ଘ ସମୟ ଧରି ସ୍ଥଗିତ ରଖିଥିଲେ । ଅଭିଯୋଜନ 8.8.2000 ରେ ସାକ୍ଷୀମାନଙ୍କୁ ପରୀକ୍ଷା କରିବାକୁ ଆଣିଥିଲେ

ମଧ୍ୟ, ବିଚାରକରୁଥିବା ବିଚାରପତି ସେମାନଙ୍କୁ ପରୀକ୍ଷା କରିବାକୁ ଦ୍ୱିଧା ପ୍ରକାଶ କରିଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମଞ୍ଜୁର ହୋଇଥିବା ସ୍ଥଗିତାଦେଶକୁ ବୃଦ୍ଧି କରିଥିଲେ ଏବଂ ଉକ୍ତ ତାରିଖରେ ସେହି ସାକ୍ଷୀମାନଙ୍କ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ଆଗ୍ରହ ପ୍ରକାଶ କରିନଥିଲେ । ତେବେ, ପ୍ରତିପକ୍ଷ ଉକ୍ତ ଆଦେଶକୁ ଆପତ୍ତି କରିବାରେ ବିଫଳ ହୋଇଥିଲା, ତେଣୁ 16.8.2000 ରେ ବିଚାର ପ୍ରକ୍ରିୟାକୁ ପୁନର୍ଜୀବିତ କରାଯାଇଥିଲା ।

ସେହି ଦିନ ପ୍ରତିପକ୍ଷ ଅନ୍ୟ ଏକ ଦସ୍ତାବିଜର ଗ୍ରହଣୀୟତା ଉପରେ ଆଉ ଏକ ଆପତ୍ତି ଉଠାଇଥିଲେ । ବିଚାରକରୁଥିବା ବିଚାରପତି ଏହା ଉପରେ ବିସ୍ତୃତ ଯୁକ୍ତି ଶୁଣିଥିଲେ ଏବଂ ଆପତ୍ତିକୁ କାଏମ ରଖିଥିଲେ, ଯାହାଫଳରେ ସେହି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଦଲିଲକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ମନା କରିଦେଇଥିଲେ । ସେହି ସମୟରେ ଅଭିଯୋଜନ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ପଦକ୍ଷେପଟି ହେଲା, ସେମାନେ ଉକ୍ତ ଆଦେଶ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରସ୍ଥ ହୋଇଥିଲେ ଏବଂ ସେହି ପ୍ରକ୍ରିୟା ଚାଲିଥିବା ସମୟରେ, ଉତ୍ତରଦାତା 9.11.2000 ତାରିଖରେ ଜାମିନରେ ମୁକୁଳିବା ପାଇଁ ଏକ ଆବେଦନ କରିଥିଲେ, ସେହି ଆବେଦନଟି ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା, 31.3.2000 ତାରିଖରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ଆଦେଶ ଆଧାରରେ କରାଯାଇଥିଲା (ଉପୋରୋକ୍ତରେ ଉଦ୍ଧୃତ କରାଯାଇଛି) ।

ଆମେ ଏହା କହିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହେଉଛୁ ଯେ, 31.3.2000 ତାରିଖରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ମାମଲାର ଶୁଣାଣି ଶେଷ କରିବା ପାଇଁ, ବିଚାରକରୁଥିବା ବିଚାରପତି ସମସ୍ତ ପଦକ୍ଷେପ ଗ୍ରହଣ କରି ଅଧିକ ସମ୍ବେଦନଶୀଳତା ଦେଖାଇବା ଉଚିତ୍ ଥିଲା, କାରଣ ସେ ବେଶ୍ ଭଲଭାବେ ଜାଣିଥିଲେ ଯେ ତାଙ୍କ ଆଦେଶରେ ଜଣେ ଅଭିଯୁକ୍ତ ଦୀର୍ଘ ସାତ ବର୍ଷରୁ ଅଧିକ ସମୟ ଧରି କାରାଗାରରେ ବିଚାରଧିନ କଏଦୀ ଭାବେ ଅଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ, ଆମେ ଅନୁଭବ କରୁଛୁ ଯେ ଅତିରିକ୍ତ ବିଚାରପତି, ସେ ବର୍ତ୍ତମାନର ଅଧିକାରୀ ହୁଅନ୍ତୁ ବା ତାଙ୍କ ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ଅଧିକାରୀ, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ଜାରି କରାଯାଇଥିବା ନିର୍ଦ୍ଦେଶଗୁଡ଼ିକୁ ପାଳନ କରିବା ଦିଗରେ ଗମ୍ଭୀର ନଥିଲେ; ଯଦିଓ ଏହି ମାମଲାର ପକ୍ଷମାନେ ମଧ୍ୟ ଉକ୍ତ ନିର୍ଦ୍ଦେଶକୁ ଏଡ଼ାଇ ଯିବାରେ ଅଂଶଗ୍ରହଣ କରିଛନ୍ତି ।

ପୂର୍ବରୁ ସୂଚିତ କରାଯାଇଥିବା ପରି, ବିଭିନ୍ନ ସମୟରେ ବିଚାରକରୁଥିବା ବିଚାରପତି ଦଲିଲ ବା ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ପ୍ରମାଣର ଗ୍ରହଣୀୟତା ଉପରେ ଉଠିଥିବା ଆପତ୍ତିଗୁଡ଼ିକର ସେହି ସମୟରେ ହିଁ ସମାଧାନ କରିବାକୁ ଚାହିଁଥିଲେ, ଏବଂ ତା'ପରେ ସେ ସେହି ଆପତ୍ତିଗୁଡ଼ିକୁ କାଏମ ରଖିବା କିମ୍ବା ଖାରଜ କରିବା ପାଇଁ ବିସ୍ତୃତ ଆଦେଶନାମାମାନ ପାରିତ କରିଥିଲେ । ସବୁଠାରୁ ଖରାପ କଥା ହେଉଛି, ବିଚାର କରୁଥିବା ଅଦାଲତ ନିଜର ଆଦେଶ ପ୍ରଦାନ କରିବା ପରେ, ସେହି ଅନ୍ତରୀଣ ଆଦେଶକୁ ଉପରିସ୍ଥ ଅଦାଲତରେ ଆପତ୍ତି କରିବା ପାଇଁ ସମ୍ପୃକ୍ତ ପକ୍ଷମାନଙ୍କୁ ଦୀର୍ଘ ସମୟ ଏବଂ ସପ୍ତାହ ଧରି ଅପେକ୍ଷା କରୁଥିଲେ ।

ସାକ୍ଷ୍ୟ ପ୍ରଦାନ ସମୟରେ କୌଣସି ପ୍ରମାଣର ଗ୍ରହଣୀୟତା ଉପରେ ଆପତ୍ତି ଉଠିଲେ, ସେହି ଆପତ୍ତି ଉପରେ ଅଦାଲତ ଆଦେଶ ପ୍ରଦାନ ନକରି ଆଗକୁ ନ ବଢ଼ିବା ଏକ ପୁରୁଣା ପରମ୍ପରା ଅଟେ । କିନ୍ତୁ ଏହା ହେଉଛି ଉପରୋକ୍ତ ଅଭ୍ୟାସର ପରିଣତି: ମନେକରନ୍ତୁ ଏକ ମାମଲାରେ, ବିଚାର କରୁଥିବା ଅଦାଲତ କୌଣସି ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଆପତ୍ତିକୁ ଗ୍ରହଣ କରି କିଛି ତଥ୍ୟକୁ ପ୍ରମାଣ ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ ନକରି ବାଦ୍ ଦିଅନ୍ତି ଏବଂ ତା'ପରେ ବିଚାର ପ୍ରକ୍ରିୟା ଜାରି ରଖି ମାମଲାର ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ଫଏସଲା କରନ୍ତି । ଯଦି ସେହି ସମାନ ପ୍ରଶ୍ନର ପୁନର୍ବାର ବିଚାର କରାଯାଏ ଏବଂ ଅପିଲିୟ କିମ୍ବା ପୁନଃନିରୀକ୍ଷଣ ଅଦାଲତ ସେହି ପ୍ରମାଣର ଗ୍ରହଣଯୋଗ୍ୟତା ଉପରେ ଏକ ଭିନ୍ନ ମତ ପୋଷଣ କରନ୍ତି, ତେବେ

ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅପିଲିୟ ଅଦାଲତ ସେହି ପ୍ରମାଣର ସୁବିଧାରୁ ବଞ୍ଚିତ ହେବେ; କାରଣ ବିଚାର କରୁଥିବା ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ତାହା ନଥିଭୁକ୍ତ କରାଯାଇ ନଥିଲା । ଏପରି ପରିସ୍ଥିତିରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟକୁ ସେହି ପ୍ରମାଣ ନଥିଭୁକ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଏବଂ ପରେ ମାମଲାର ନୂତନ ଫଏସଲା କରିବା ପାଇଁ ମାମଲାକୁ ବିଚାର କରୁଥିବା ଅଦାଲତକୁ ପଠାଇବାକୁ ପଡ଼ିପାରେ । ଆମ ଦ୍ୱାରା ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିବା ପରମ୍ପରା ଯୋଗୁଁ, ମକଦ୍ଦମାର ବିଚାର କାହିଁକି ଅନାବଶ୍ୟକ ଭାବେ ଏତେ ସମୟ ଧରି ଚାଲିବା ଉଚିତ । ଯେଉଁ ପୁରୁଣା ପଦ୍ଧତିଗୁଡ଼ିକ ଦୀର୍ଘ ସମୟ ଧରି ଧାରାବାହିକ ଏବଂ ଦ୍ରୁତ ବିଚାର ପ୍ରକ୍ରିୟାରେ ବାଧା ସୃଷ୍ଟି କରୁଥିବାପରି ଅନୁଭୂତ ହୁଏ, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରାଯିବା ଉଚିତ କିମ୍ବା ବଦଳାଇ ଦିଆଯିବା ଉଚିତ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ବିଚାର ପ୍ରକ୍ରିୟାର ଗତି ବୃଦ୍ଧି ପାଇପାରିବ ।

ଯେତେବେଳେ ଏହାକୁ ପୁନର୍ଗଠନ କରାଯିବ, ସେତେବେଳେ ଯେଉଁ ପଦ୍ଧତିଟି ଏକ ଉତ୍ତମ ବିକଳ୍ପ ହୋଇପାରିବ, ତାହା ହେଉଛି ଏହା: ସାକ୍ଷ୍ୟ ଗ୍ରହଣ ସମୟରେ କୌଣସି ଦଲିଲ୍ କିମ୍ବା ମୌଖିକ ସାକ୍ଷ୍ୟର ଗ୍ରହଣୀୟତା ବିରୁଦ୍ଧରେ ଆପତ୍ତି ଉଠିଲେ, ବିଚାର କରୁଥିବା ଅଦାଲତ ସେହି ଆପତ୍ତିକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ଉକ୍ତ ଦଲିଲକୁ ପ୍ରାଥମିକ ଭାବେ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରି ସେହି ମାମଲାରେ ଗ୍ରହଣ କରିପାରିବେ (କିମ୍ବା ଆପତ୍ତି କରାଯାଇଥିବା ମୌଖିକ ସାକ୍ଷ୍ୟର ଅଂଶକୁ ନଥିଭୁକ୍ତ କରି) ଯେପରିକି ଏହି ଆପତ୍ତିଗୁଡ଼ିକର ଶୁଣାଣି ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ରାୟ ସମୟରେ କରାଯିବ । ଯଦି ଅଦାଲତ ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ଅନୁଭବ କରନ୍ତି ଯେ ଉଠାଯାଇଥିବା ଆପତ୍ତି ଗ୍ରହଣୀୟ, ତେବେ ବିଚାରପତି କିମ୍ବା ଦଣ୍ଡାଧିକାରୀ ସେହି ସାକ୍ଷ୍ୟକୁ ବିଚାରରୁ ବାଦ୍ ଦେଇପାରିବେ । ଆମ ମତରେ ଏଭଳି ପଦ୍ଧତି ଆପଣେଇବାରେ କୌଣସି ଅବୈଧତା ନାହିଁ (ତଥାପି, ଆମେ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ କରିଦେଉଛୁ କି ଯଦି ଆପତ୍ତିଟି କୌଣସି ଦଲିଲର ମୁଦ୍ରାଙ୍କ ଶୁଳ୍କର ଅଭାବ ସହିତ ସମ୍ପୃକ୍ତ ଥାଏ, ତେବେ କୋର୍ଟଙ୍କୁ ଆଗକୁ ବଢ଼ିବା ପୂର୍ବରୁ ସେହି ଆପତ୍ତିର ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବାକୁ ହେବ । ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତ ଆପତ୍ତି ପାଇଁ ଉପରୋକ୍ତ ପଦ୍ଧତି ଅନୁସରଣ କରାଯାଇପାରିବ।)

ଉପରୋକ୍ତ ପ୍ରକ୍ରିୟାକୁ ଯଦି ଅନୁସରଣ କରାଯାଏ, ତେବେ ଏହାର ଦୁଇଟି ଲାଭ ହେବ ।**ପ୍ରଥମଟି** ହେଉଛି, ସାକ୍ଷ୍ୟ ଗ୍ରହଣ ସମୟରେ, ଏଭଳି ଆପତ୍ତି ଉଠାଇବା ଦ୍ୱାରା ବିଚାର କରୁଥିବା ଅଦାଲତର ସମୟ ନଷ୍ଟ ହେବ ନାହିଁ ଏବଂ ଅଦାଲତ ସାକ୍ଷୀମାନଙ୍କୁ ଜେରା କରିବା ଜାରି ରଖିପାରିବେ । ସାକ୍ଷୀମାନଙ୍କୁ ଦୀର୍ଘ ସମୟ କିମ୍ବା ଦିନ ଅପେକ୍ଷା କରିବାକୁ ପଡିବ ନାହିଁ । ଦ୍ୱିତୀୟତଃ, ବିଚାର କରୁଥିବା ଅଦାଲତଙ୍କ ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ରାୟ ବିରୋଧରେ ଅବଦାନ କିମ୍ବା ପୁନଃନିରୀକ୍ଷଣ ସମୟରେ, ଉପରିସ୍ଥ ନ୍ୟାୟାଳୟ ସେହି ଆପତ୍ତିକୁ ପୁନର୍ବାର ବିଚାର କରିପାରିବେ, ଏହାସହ, ମାମଲାଟିକୁ ପୁନର୍ବାର ବିଚାର କରୁଥିବା ଅଦାଲତକୁ ନୂତନ ଫଏସଲା ପାଇଁ ନପଠାଇ, ସେହି ଆପତ୍ତି ସମ୍ପର୍କରେ ବିଚାର କରୁଥିବା ଅଦାଲତ ନେଇଥିବା ଦୃଷ୍ଟିକୋଣର ସଠିକତାକୁ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିପାରିବେ । ଆମେ ଏହା ମଧ୍ୟ ସୂଚାଇ ପାରିବା ଯେ ଏହି ପଦକ୍ଷେପ ମକଦ୍ଦମାର ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ପ୍ରତି କୌଣସି ପ୍ରତିକୂଳ ପ୍ରଭାବ ସୃଷ୍ଟି କରିବ ନାହିଁ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ଦୁଃଖ କିମ୍ବା ଖର୍ଚ୍ଚକୁ ବୃଦ୍ଧି କରିବ ନାହିଁ ।

ତେଣୁ, ଯେତେବେଳେ କୌଣସି ବିଷୟବସ୍ତୁ କିମ୍ବା ମୌଖିକ ସାକ୍ଷ୍ୟର ଗ୍ରହଣୀୟତା ଉପରେ କୌଣସି ଆପତ୍ତି ଉଠାଯାଏ, ସେତେବେଳେ ବିଚାର କରୁଥିବା ଅଦାଲତଗୁଡିକ ଅନୁସରଣ କରିବା ପାଇଁ ଆମେ ଉପରୋକ୍ତ ପ୍ରକ୍ରିୟା ନିର୍ଧାରିତ କରୁଛୁ ।

ଏହି ଆବେଦନର ଫଏସଲା ପାଇଁ ଆମେ କହିପାରୁ ଯେ, ବିଚାର ପ୍ରକ୍ରିୟା ଶେଷ କରିବା ପାଇଁ ବିଚାର କରୁଥିବା ଅଦାଲତଙ୍କୁ ଆଉ ଅଧିକ ସମୟ ଦେବାର କୌଣସି ଅର୍ଥ ନାହିଁ । ଏହାକୁ ଯଥାଶୀଘ୍ର ଶେଷ କରିବା ବିଚାର କରୁଥିବା ଅଦାଲତର ଦାୟିତ୍ୱ । କିନ୍ତୁ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ହୋଇଥିବା ବିଳମ୍ବ ପାଇଁ ଆମେ ହାଜତରେ ଥିବା ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କୁ ଜାମିନ ଆବେଦନ କରିବାର ଅଧିକାରରୁ ବଞ୍ଚିତ କରିବା ପାଇଁ କୌଣସି ପଦକ୍ଷେପ ନେବୁ ନାହିଁ । ଜାମିନ ଆବେଦନକୁ ସମ୍ପୃକ୍ତ ଅଦାଲତ ଏହାର ଯୋଗ୍ୟତା ଆଧାରରେ ଫଏସଲା କରିବେ । ଉପରୋକ୍ତ ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣଗୁଡ଼ିକ ସହିତ ଆମେ ଏହି ଆବେଦନର ଫଏସଲା କରୁଛୁ ।

ଭି. ଏସ୍. ଏସ୍.

ଆବେଦନର ଫଏସଲା କରାଗଲା ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟାବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର:

ଶ୍ରୀ ଜଟାଧାରୀ ସେଠୀ

ଉପବିଭାଗ ଅଧିକାରୀ (ଅନୁବାଦ), ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।